

חולין פרק ח כל הבשר דף קי

שהתורה התירה כבד באכילה למרות שלא יוצא כל דמו מוכח שדמו מותר באכילה, ואמר לו ר' זריקא שמעשה שהניחו לפני רבי שמעון בן פזי קנה שמחובר אליו הריאה הלב והכבד ואכלו את כולם למרות שהתבשלו יחד, אך יש לדחות שלא חששו שהדם של הכבד יוצא לסיר משום שהשאר את פי הקנה מחוץ לקדרה וממנו יוצא דם הכבד החוצה ולא לתוך הסיר או שקודם לבישול חלט את הכבד במים רותחים או בחומץ שגורם לא לפלוט דם. ר' נחמן אמר להאכיל את רב בר שבא בכבד שלוק בעל כורחו כשיטת ר' אליעזר שאמר שכבד שהתבשל מותר היות ועוסק בפליטה של הדם אינו בולע אבל שאר הדברים שהיו איתו בסיר בולעים ואסורים, אבל דעת ר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה שאם הכבד מתובל מתרכך ובולע וכן אם שולק הרבה זמן מפסיק לפלוט ובולע.

אשתו של ר' פפא הגישה כחל מבושל, ר' יצחק בר יוסף אכל משום שסמך על כך שהיא בתו של רבי יצחק נפחא ובטוח שמעה ממנו שמותר ורבין לא אכל. בעיר פומפדיתא אכלו כחל על ידי קריעה קודם הצלייה, אבל בעיר סורא לא אכלו כלל כחל, מעשה ברמי בר תמרי מפומפדיתא שהגיע לסורא בערב יום הכיפורים ולקח את כל הכחל שאנשים זרקו ואכלם, ותמה ר' חסדא על הנהגותיו והסביר שאכל את הכחל מחוץ לעיר ומשום כך לא החמיר כמנהג המקום שלא לאכול כחל, וצלה את הכחלים בחרצנים של ענבים יבשים שעבר עליהם 12 חודש ולכן לא חשש ליין נסך שבלוע בהם, וגדל על החרצנים עשבים ומוכח שהתייאשו מהם הבעלים ולא חשש לגזל, ומשום שהיה חולה במעיו לא הניח תפילין, ומשום שהיה לבוש טלית שאולה שאינה שלו לא הטיל בה ציצית, בתוך כך אמר ר' חסדא להלקות אדם שלא מכבד את אביו ואמו אמר להם רמי בר תמרי ברייתא שאין כופים על מצוות עשה שמתן שכרה מפורש בתורה, ואמר לו ר"ח שניכר שהוא חריף ביותר.

דם הבלוע בתוך האיברים מותר באכילה אבל דם הבלוע באברים שיצא החוצה נאסר מדאוריתא ולכן אסור לבשל בשר במים משום שהדם יוצא ונאסר וחוזר ונבלע בבשר אלא צריך להמליחו או לצלותו להוציא את דמו קודם הבישול. הכבד מלא בדם יותר משאר איברים ולא יוצא ממנו כל דמו במליחה, במשנה כתוב שכבד שהתבשל אינו אוסר את עצמו משום שעסוק בפליטת דמו כל הזמן ואינו בולע, וכך אמר ר' זריקא ששלק (בישול ארוך) כבד ונתן לר' אמי ואכלו, אביי הסתפק האם דבר אחר שהתבשל יחד עם הכבד באותו הסיר נאסר משום שבולע את דמו או שמכך